

Nr 165.

Av herrar **Persson** i Stockholm och **Hagberg** i Luleå, om
anslag till stipendier åt elever vid konsthögskolan.

Det har varit en genomgående tendens i de svenska krisbudgeterna, att de redan förut sparsamma anslagen till konst, musik och litteratur underkastats en kraftig nedskärning. Stipendieanslaget till akademien för de fria konsterna med konsthögskolan, som i förkrigsbudgeten 1939/40 uppgick till 15,500 kronor och 1940/41 till 7,000 kronor, föreslås för budgetåret 1942/43 ytterligare nedsatt till 4,900 kronor. Stipendieanslaget till musikaliska akademien med musikhögskolan, som 1939/40 utgick med 20,000 kronor och 1940/42 reducerades till 5,000 kronor, föreslås 1942/43 utgå med 6,500 kronor. Understödet åt »inhemska skönlitterära författare av utmärkt förtjänst», som i förkrigsbudgeten upptogs till 30,000 kronor, sänktes 1940 till 16,000 kronor, samtidigt som ett särskilt anslag till honorarier och understöd åt författare m. fl. indrogs. I budgeten 1942/43 upptas författarunderstöden till 20,000 kronor. Det är inga stora summor, som den svenska staten slösat på författare, tonsättare och konststudierande. I själva verket ha dessa medborgarkategorier varit så till den grad satta på undantagsstat, att många av dem, inte minst sådana av utmärkt förtjänst, levat och dött i misär. Denna svenska tradition har tyvärr endast blivit ytterligare markerad i krisbudgeterna.

Att de personer, som kunnat tänkas komma i åtnjutande av understöden och stipendierna, genom statens sparsamhetsiver fått sin ställning ännu mer försämrad, ligger i öppen dag. Man behöver endast erinra om en intervju i Social-Demokraten, i vilken konsthögskolestuderande uttalade, att de nödgades förtjäna sitt uppehälle under studietiden bland annat genom snöskottning. Det är klart att en så osäker existens inte kan bilda rätta bakgrunden till en allsidig konstnärlig utveckling.

Visserligen kan invändas, att konstnärligt skapande inte ligger i själva centrum för en stats intresse under allvarstider, men det är dock klart, att goda konstnärer, musiker och författare behövas bättre än någonsin, när ett folks moral måste hållas stålsatt. Omvänt kan sägas, att det folk *har* en hög moralisk standard, som med omsorg odlar konsten, musiken, litteraturen. Det ligger en djup sanning i diktarorden: »Böse Menschen haben keine Lieder». De summor, som svenska staten sparar på att svältföda konstnärer, tonsättare och författare, äro såsom redan påpekats av en så försvinnande

storleksordning, att de ekonomiska vinsterna inte på något sätt uppväga de kulturella förlusterna. Vi tillåta oss därför föreslå,

att riksdagen måtte besluta att för budgetåret 1942/43 till akademien för de fria konsterna med konsthögskolan anvisa ett stipendieanslag av 15,500 kronor.

Stockholm i januari 1942.

Set Persson.

H. Hagberg.